

До музи

Панас Мирний

Я знову повертаюсь до тебе, моя ти утіхо єдина,
До твого пророчого слова і рідної красної мови.
Багато дала ти мені підпомоги на сьому широкому світі –
В моїм непривітнім житті ти була провідною зорею.

В сповиточку малому ти співала котка надо мною,
Тихим сном огортаючи мою неповинную душу;
А як почала добиратись до розуму невеличка дитина –
Ти її чарувала своїми чарівними казками.

Ти не попускала, щоб життя захопило його серце убоге
І поточене, бите кинуло одинокє на світі,
Ти його берегла і ховала від лихого догляду й слова,
І тихенько учила, як повинно людей тут любити.

А як хлопець піднявся на ноги і знялась в голові його думка:
Що робити йому, одинокєму, в світі, де себе подіти?
Ти знову на поміч прийшла, з “Кобзарем” прилетіла до мене...
“Читай і учись!” – ти сказала, а сама не знать куди скрилась.

Рідну мову наболілого серця, тихий гомін душі одинокої,
Сльози, муки і страждання нелюдськеє –
Все то – все ти відкрила мені, неутішному,
А сама одсторонь позирала – що то буде зо мною?

Як я плакався гірко – ти раділа душею,
А як мучився я – ти прихилялася серцем до мене.
Ти шептала собі: “переплаче – минеться,
А ті сльози гіркі – порука за краще на світі!”

Чи вгадала ти чи ні – не мені про те знати,
Наші діти та внуки судитимуть про те нас з тобою.
Одно скажемо їм: що ми чесно свій вік прожили,
Все найвище носили в душі і найкраще гріли у серці.

Наші сльози гіркі перелили ми в сумні приповістки,
Наші муки нелюдські зв'язали із муками миру,

Коли ми й помилялись в чому – помилялися чесно,
За душею не скрили нічого, про що думали й знали.

Хай нас судять – ми готові і до суду з тобою!
Чи й розпинатимуть – на розп'яття ми підемо сміло!
Не страшна тому смерть, хто з тобою ізмалечку знався:
Мучене чоло його ти закрасиш Правди віночком.